

Сірий «мерседес»

9—10 квітня 2009

Огі Оденкьорк мав 1997 року випуску «датсуна»¹, який попри великий пробіг їздив усе ще добре, але пальне коштувало дорого, особливо для людини, що сидить без роботи, а Міський Центр містився на дальньому кінці міста, тому того вечора він вирішив скористатися останнім автобусом. Він вийшов із нього з наплічником на спині та спальним мішком під пахвою, коли вже було двадцять хвилин по одинадцятій. Огі подумав про те, як він тішитиметься цьому простьобаному, пуховому спальнику о третій ранку. Вечір був туманним і зимним.

— Щастя тобі, чоловіче, — промовив водій, коли Огі спускався сходинками. — Тобі щось напевне мусить дістатися, хоча б тільки за те, що ти опинився там першим.

Тільки першим він не був. Досягши вершини широкого й крутого під'їзного шляху, який вів до великої громадської аудиторії, Огі побачив щонайменше пару дюжин людей, які вже чекали купкою перед рядом дверей — дехто з них стояв, більшість сиділи. Встановлені там стовпчики з натягнутою

¹ «Datsun» — бренд легкових автомобілів японської корпорації «Nissan», який існував у 1931—1981 рр. і був відновлений лише 2013 р.; таким чином читачеві, який знає про неможливість існування машини «датсун» 1997 року випуску, Стивен Кінг натякає, що в романі йдеться про якусь паралельну нашу реальність.

між ними жовтою стрічкою «НЕ ПЕРЕТИНАТИ» створювали доволі складний прохід, який завивався назад уздовж самого себе на кшталт лабіринту. Огі знав таке з кінотеатрів і з того банку, в якому він наразі перевищив свій кредитний ліміт, і він розумів мету — втиснути якомога більше людей у якомога менший простір.

Підходячи до кінця того, що невдовзі стане «анакондою» з шукачів роботи, Огі побачив, що крайня в цій черзі жінка тримає в рюкзачку-кенгуру спляче немовля, й відчув одночасно здивування та відразу. Щічки в дитини пашіли від застуди; кожен її віддих виходив зі слабеньким хрипом.

Жінка дочула трохи захекане наближення Огі й обернулась. Молода й доволі миловида — навіть із темними колами під очима. Біля ніг у неї стояла маленька стьобана дорожня сумка. Огі вирішив, що там система життєзабезпечення немовляти.

— Привіт, — промовила вона. — Вітаю в Клубі Ранніх Пташок.

— Тільки й надії, що вхопимо якогось черв'ячка, — відбрив він, а тоді подумав: та що за чорт, і простягнув руку. — Огаст Оденкьорк. Огі. Мене недавно скоротили. Це так тепер, у двадцять першому столітті, кажуть, коли витурюють з роботи.

Вона потисла йому руку. Потиск мала добрий, міцний і анітрішечки не ніяковий.

— Я Дженіс Крей, а мою сповиту радість звать Патті. Можна сказати, що мене теж скоротили. Я була хатньою робітницею в гарній родині, у Цукрових Пригірках. Хазяїн, гм-м, володіє автосалоном.

Огі кліпнув очима.

Дженіс кивнула:

— Я розумію. Він сказав, що йому дуже шкода мене відпускати, але вони мусять затягнути паски.